చిన్నారి చెప్పిన కథ

ఎన్నడూ చీకటి పడందే ఇల్లు చేరని మావారు ఆనాడు సాయంత్రం ఆరుగంటలకే ఇంట్లో ఉండడం ఒక విశేషం. రానున్న రెండు రోజులూ సెలవు దినాలైనా ఆఫీసుఫైల్స్ మోసుకుని రాకపోవడం అంతకన్నా విశేషమే. భోజనాలు అయినాక తీరికగా ముందుగదిలో వారపత్రిక తిరగ వేస్తున్నాను. మావారు పుస్తకాలు అన్నీ సర్దుకుంటూ వాటి మధ్యనున్న పాత ఆల్బమ్ ఏదో పరీక్షగా చూస్తున్నారు. "దీపావళి కథల పోటికి మనమిద్దరం ఉమ్మడిగా ఒక కథ రాసి పంపుదామా?" అన్నాను నవ్వుతూ. అంతవరకూ ఏదో ఆలోచిస్తూ ఫోటో ఆల్బమ్ చూస్తున్నవారు నన్ను పిలిచి "ఇలావచ్చి ఈ కుక్కపిల్ల చెప్పే కథ విను" అని ఒక ఫోటో చూపించారు. అందులో సుమారు నాలుగూ ఐదేండ్ల బాబు ముద్దులు మూటకడుతున్నాడు. అతని చిన్నారి చేతుల్లో తెల్లని కుక్కపిల్ల ఎంతోచురుగ్గా చూస్తోంది. ఇంతలో నా కుతూహలాన్ని అర్థం చేసుకున్న మావారు "వాడు మా చిన్న తమ్ముడు గోపి, వాడి చేతిలో ఉన్న కుక్కపిల్ల — వాడు పెంచుకున్న టామీ" అని చెప్పడం ప్రారంభించారు.

"మా తమ్ముడు గోపి మా అందరిలో చిన్నవాడు. అందరికీ వాడంటే అపరిమితమైన ప్రేమ. మా నాన్న గారికి వాడే పంచ ప్రాణా

లూనూ. అనంతం గోపీకంటే మూడేళ్ళు పెద్ద అందుచేత వాడు మాత్రం గోపీమీద పెద్దరికం చెలాయించేవాడు. గోపి దాచుకున్న బొమ్మల్ని విరగగొట్టి వాడిని ఏడిపించేవాడు. గోపి ఈ పెద్దరికాన్ని సహించక ఎదిరించేవాడు. ఈ కారణంచేత మామధ్య సుమారు పది ఏళ్ళ వయసులో తేడా ఉన్నా గోపి నన్ను ఆశ్రయించేవాడు. ఇంట్లో నేను ఉన్నంత వరకూ నా గదిలో బొమ్మలు గీసుకుంటూ, ఆడుకుంటూ పాడుకుంటూ, ధర్మసందేహాలు నివృత్తి చేసుకుంటూ గడిపేవాడు. నాన్నగారు గోపీని ఎన్నడూ కొట్టేవారు కారు కానీ, అమ్మ మాత్రం ఎప్పుడైనా సహనం లోపిస్తే గోపీని గట్టిగా మందలించడమో కొట్టడమో మామూలే అప్పుడు నన్ను వెతుక్కుంటూ వచ్చి వెక్కివెక్కి ఏడ్చే వాడు. నేను ఊరడిస్తే ఇట్టే ఏడుపు మరచి కబుర్లలో పడేవాడు.

సహజంగా పసివాళ్ళది చపలచిత్తం. గోపీలో ఈ స్వభావం ఒకటి రెండు పాళ్ళు ఎక్కువ అనే చెప్పాలి. నాన్న గారు ఎన్నెన్ని ఆటవస్తువులూ, బొమ్మలూ, బొంగరాలూ, గాలిపడగలు కొనేవారో చెప్పలేను. ఇన్ని కొన్నా ఏ ఒక్క వస్తువూ రెండురోజులు మించి ఆద రించేవాడు కాదు. కొనితెచ్చిన రోజుమాత్రం నిద్రాహారం కూడా మాని ఆటవస్తువుతో ఆడేవాడు. దానిపై అనంతంకానీ అక్కలిద్దరూ కానీ చెయ్యివేస్తే ఊరుకొనే వాడుకాదు. ఆ మరునాడే ఆ వస్తువు పాతబడి పోయేది. ఓమూల దానిని పారవేసి ఏమీ తోచనట్లు కూర్చునేవాడు.

గోపి సమ వయస్కులు మాఇంటి పరిసరాల్లో లేకపోవడం వాడికి ఒక పెద్ద సమస్య అయింది. కాస్త దూరంగా వెళ్ళి కొందరు పల్లె పిల్లలతో ఆడుకువచ్చేవాడు. కానీ అసహ్యకరమైన తిట్లూ మాటలూ నేర్చుకుని వాళ్ళని ఇంటిలో అనుకరించడం చూసి నాన్నగారు వాడిని ఇల్లువిడచి ఒంటరిగా ఎక్కడికీ వెళ్ళనిచ్చేవారు కాదు.

మా మామయ్య టోకియో నుండి వస్తూ ఒక చక్కటి బొమ్మ

తీసుకువచ్చాడు. మిలమిల మెరిసే కళ్ళూ, గులాబిరంగు బుగ్గలూ, నవ్వులొలకబోస్తున్న పెదవులూ, సిల్కు గౌనూ, కాళ్ళకు సాక్సూ ఆ బొమ్మకు జీవం పోస్తున్నాయి. దానిని పడుకోపెడితే కన్నులు మూసుకుంటుంది, నిలపెడితే కన్నులు తెరుస్తుంది. ఇంక ఆ బొమ్మ చేతిలో పడ్డాక గోపి ఉత్సాహానికి మేరలేదు. దానిని అందరికీ చూపించాడు కానీ, ఎవ్వరినీ తాకనివ్వలేదు. దానితో నా గదిలో ఆడుకుండూ తరువాత శ్రద్ధగా దాచుకునేవాడు. వారం రోజుల తరవాత కిటికీలో ఓ మూల ఏ రక్షణా లేకుండా పడిఉన్న ఆ నిర్భాగ్యపు బొమ్మవైపుచూస్తే నాకు జాలివేసింది. "ఏరా గోపీ నీ బొమ్మను ఇలా పారేశావు?" అన్నాను. "ఆ బొమ్మ నాకు వద్దు. అది ఎప్పుడూ నవ్వుతుంది. దాన్ని కొట్టినా నవ్వుతుంది" అన్నాడు. ఇటువంటి గోపీగాడి జీవితంలో ఒక కొత్త చైతన్యం తీసుకుని వచ్చింది ఒకనాటి సాయంత్రం సంఘటన.

నేను గోపీని తీసుకుని సాయంత్రం నాక్లాస్‌మేట్ ప్రసాదరావు ఇంటికి వెళ్ళాను. ''మా కుక్క పదిరోజులక్రితం నాలుగు కుక్కపిల్లల్ని పెట్టింది. చాలా బాగున్నాయి. చూస్తావా!" అని చూపించాడు వాటిలో రెండు పిల్లలు తెల్లగా ఉన్నాయి. వెన్నుమీద మాత్రం నల్లని మచ్చ ఆ రెండింటికీ ఉంది. నుదుటిమీద బొట్టుపెట్టినట్లు రెండింటికీ నిలువైన నల్లని మచ్చలు ఒకే విధంగా ఉండడంచేత అవి రెండూ కాస్త అయినా తేడా లేకుండా ఉన్నాయి. మిగిలినవి రెండూ ఊదారంగులో కాస్త వేరు వేరుగా ఉన్నాయి. ఈ నాలుగు పిల్లలూ తల్లిదగ్గర గునగునమంటూ పాలు తాగుతూ ఉంటే సరికొత్త ఊలుబంతుల్లా ఉన్నాయి.

గోపి ఉత్సాహంగా పిల్లల్ని చూస్తూ దగ్గిరగా వెళ్ళి నిలబడ్డాడు. ప్రశాంతంగా పిల్లలకు పాలిస్తున్న తల్లి గోపీని చూస కాస్త బెదిరి ప్రశ్నార్థకంగా చూసినా దగ్గరనే ప్రసాదరావు కూడా నిలుచుండడం వలనా, నేనూ గోపీ ఆ ఇంటికి తరచూ వెళ్ళే పరిచితులం కావడం

వలనా మళ్ళీ నిశ్చింతగా పాలు ఇస్తూ పడుకుంది. కడుపు నిండిన తర వాత పిల్లలు కాస్త ఇటూ అటూ తిరుగుతూ ఉంటే గోపి వాటిని చూస్తూ ఆడుకున్నాడు. ఈ ఉత్సాహం చూసి "గోపాల్ నువ్వుకూడా ఒక పిల్లని పెంచుకుంటావా? ఇస్తాను" అన్నాడు ప్రసాదరావు. వెంటనే గంతువేసి ఆ బొట్టుపెట్టుకున్న కుక్కపిల్లల్లో ఒకటి కావాలి" అని ఎన్నిక కూడా చేసుకున్నాడు. "మాఎదురింటి చౌదరీ గారు ఆ తెల్లకుక్క పిల్లల జతలో ఒకటి కావాలని మొన్ననే అడిగారు. రెండపది నీకు కావలిస్తే తీసుకో పది రోజులు పోయాక. అప్పుడు పాలుపోసి పెంచడం ఏమంత కష్టం కాదు" అన్నాడు నా స్నేహితుడు. గోపి పట్టుదలవల్ల పదిరోజుల తరువాత వాడు ఎన్నుకొన్న కుక్కపిల్ల మా ఇంటికి వచ్చింది. అయితే అది అంత సులభంగా రాలేదు.

దాన్ని తీసుకు రావడాన్ని గురించి పెద్ద చర్చ జరిగింది. మా అమ్మ మొదటినుండీ తీవ్రంగా ప్రతిఘటించింది. ఇంట్లో కుక్క ఉంటే మడీ ఆచారం జరగదంది. అన్నిటిలో కుక్క మూతి పెడితే అసహ్యం అన్నది. నాకూ గోపీకి ఆ కుక్కపిల్లని చూసిననాటి నుండీ దాన్ని తెచ్చుకోవాలని ఉంది. మా ఇద్దరి ఉత్సాహం చూసి మా పక్షం చేరి పోయారు నాన్నగారు. ఈ వాగ్వాదం జరుగుతూ ఉంటే ఏమి తెలియక గోపీ చేతుల్లో ముద్దుగా ఇమిడిపోయి, అందరి ముఖాల్లోకి క్రొత్తగా చూస్తోంది ఆ కుక్కపిల్ల. "దీనిపేరేమిటన్నయ్యా" అన్నాడు గోపి. "టామీ" అన్నాను నేను.

ఇంక దాన్ని టామీటామీ అని పిలుస్తూ అది పాలు తాగందే వాడు భోజనం చేసేవాడు కాదు. అందరితో పాటూ నాన్నగారు ఇచ్చిన బిస్కట్లు జాగ్రత్తగా దాచి, దానికొక ముక్క ఇచ్చి వాడింకో ముక్క తినేవాడు. వంటగదిలోకీ, భోజనాల గదిలోకీ గోపీ కుక్క పిల్లను తీసు కుని వెళితే అమ్మ విసుక్కుని 'టామీ'ని తరిమికొట్టేది. గోపికి పట్టుదల

ఎక్కువైై భోజనం చేస్తున్నప్పుడు కూడా టామీ తన వద్దనే ఉండాలి అని మారాం చేశాడు. నేను తగినట్లు నచ్చజెప్పి "వంటగదిలోకీ భోజనాల గదిలోకీ కుక్క రాకూడదు అలా మారాం చేస్తే టామీని ప్రసాదరావుకు తిరిగి ఇచ్చేస్తా"నని అన్నాను. టామీ గృహప్రవేశానికి నా పలుకుబడి కాస్త ఉందని తెలుసుకున్న గోపీ నే చెప్పిన మాటకు సమాధానపడ్డాడు. పొరపాటున టామీ వంటగదిలోకీ భోజనాల గదిలోకి పరుగు పెడితే గోపీ కూడా - అవతలకు తరిమేవాడు. ఇంటిలోని సభ్యులంతా, చివరకు గోపీ కూడా టామీ మీద ఈ నిబంధన విధించడంవల్ల క్రమంగా ఆ ప్రాంతాల్లో తప్ప మిగిలిన ఇంట్లో స్వేచ్ఛగా తిరగవచ్చునని గ్రహించుకుంది టామీ. పొరపాటునైనా ఆ రెండు గదుల పరిసరాల్లోకి పోయేదికాదు ఈ ప్రవర్తన చూసిన అమ్మ "కుక్కముండకి ఎంత ఇంగిత జ్ఞానం! ఎంతసంయమం!'' అని విస్తుపోయి క్రమంగా దానిమీద ప్రేమ, మమకారం పెంచుకుంది. దానికి కొంచెం పాలూ, అన్నం తన చేతిలో కలిపి పెరట్లో ఓమూల పడేస్తేనే కానీ అమ్మకు దినచర్య పూర్తి అయినట్లు ఉండేదికాదు. రానురానూ టామీకూడా మా అందరితో పాటూ మా ఇంటిలో సభ్యత్వం పొందింది. మా తమ్ముడు అనంతానికి టామీమీద ప్రత్యేకంగా ద్వేషం ఏమీలేదు కానీ గోపీ మీద కోపం వచ్చినప్పుడు వాడిని ఏడిపించడానికి టామీని కొట్టేవాడు. ఆ భయం వల్ల టామీ గోపీని శరణువేడేది. ఇలాగ మా అందరి మధ్య జీవిస్తున్నా టామీకి గోపీ అంటే ప్రత్యేకమైన మమకారం, విశ్వాసం ఉండేవి. ఎవరి పనులలో వాళ్ళు తీరక లేకుండా ఉంటే గోపీ ఒక్కడే దానితో దినమంతా గడిపేవాడు. అదీ, ఉత్సాహంగా గోపీతో ఆడుకునేది. వాడు బంతిని దూరంగా విసిరి తీసుకు రమ్మంటే పరుగుపరుగున వెళ్ళి నోట కరచుకుని తీసుకువచ్చి వాడిచేతికి ఇచ్చి గర్వంగా తోక ఆడిస్తూ నిలిచేది. అమ్మచేత ఏ కారణంగానైనా దెబ్బలుతిని గోపి ఏడుస్తూఉంటే తన చిన్న యజమానికేదో బాధకలిగి

నట్లు చెంతచేరి ఊరడించే విధంగా జాలిగా నిలబడేది. గోపీ ఎన్నడైనా ఏ కారణం చేతనైనా కసిరినా, కొట్టబోయినా భయపడుతూ ప్రతిమాలుకొనే భావంతో కళ్ళలోకి జాలిగొల్పుతూ చూసేది. గోపీ వెంటనే కరుణతో కరిగిపోయేవాడు. ఇలా గాఢంగా పెనవేసుకు పోయింది వాళ్ళస్నేహం. రాత్రి కూడా టామీ వాడు పడుకునే మంచం క్రిందనే పడుకునేది. అది మామయ్య తెచ్చిన బొమ్మలాంటిదికాదు. గోపీతో ఆడుకుని వాడితో సంతోషాన్ని దుఃఖాన్ని కూడా పంచుకుంటుంది. వాడి యాజమాన్యాన్ని గౌరవిస్తుంది. ఆ కారణంగా వాడికి కొత్త కొత్త ఆట వస్తువులు లేవనీ, సమవయస్కులైన స్నేహితులు లేరనీ చింత లేదు

ఒక సంవత్సరం గడిచింది. కుక్కపిల్ల బొద్దుగా పెరిగింది. సాయంత్రం నేనూ గోపీ ఎక్కడికైనా ఊరుబయట పొలాలగట్లవెంబడి చల్లగాలికి పోయివస్తే అదీ మా వెంబడి వచ్చేది. ఒకనాడు గోపి భోజనం చెయ్యలేదు ఆకలి లేదన్నాడు. సాయంత్రం కాస్త జ్వరం తగిలింది. నాలుగు రోజులైనా జ్వరం తగ్గలేదు. డాక్టరుగారు పరీక్షించి "టైఫాయిడ్ అనుకుంటున్నాను. ఆహారం జాగ్రత్తగా ఇస్తే అదే తగ్గుతుంది" అని మందులు వ్రాసి డయిట్ చెప్పి వెళ్ళారు. గోపి మంచం మీదనుండి దిగకుండా ఉండి - ఆడుకుందుకైనా బయటకు వెళ్ళక పోవడం వల్ల టామీకి ఏమీ తోచడంలేదు. మంచం చుట్టూ తిరుగుతుంది. అది ఎప్పుడైనా కాస్త దూరం పోయి, అటూ ఇటూ తిరిగివచ్చి మళ్ళా గోపీ మంచం కింద పడుకునేది. జ్వరం కొన్ని దినాలకు తగ్గినట్టు తగ్గి మళ్ళీ తిరగబెట్టింది. నాన్నగారూ, అమ్మా, నేనూ ఒకరి తరువాత ఒకరు గోపీ దగ్గర రాత్రింబవళ్ళు కూర్చుని డాక్టరుగారు చెప్పినట్లు మందులు వేళకు ఇచ్చి సంరక్షణ చేస్తున్నాం. గోపీ బాగా నీరసించి పోయాడు. విరోచనాలు ఎక్కువై ఇంత తేలిక ఆహారం కూడా ఇముడ్చుకోలేని స్థితిలో ఉన్నాడు. నిద్రలో కలవరింతలుకూడా ఎక్కువైపోయాయి.

ఒక ఉదయం టామీ ఏదీ? అని అడిగాడు. ఆ సమయానికి అది వీధి లోనికి పోయిందేమో! మంచం కింద లేదు. టామీని తెమ్మన్నాడు "ఎక్కడికో వెళ్ళింది ఇప్పుడే వస్తుందమ్మా ఏడవకు" అన్నాను. మధ్యాహ్నం దాటినా టామీ ఇంటికి రాలేదు. నాకు కారణం తెలియలేదు.

గోపీ మంచం పట్టిన తరువాత టామీ ఇంత సేపు వాడి మంచం విడిచి వెళ్ళలేదు. సాయంత్రం నాలుగు గంటలు కొట్టింది గోడ గడియారం "టామీని తీసుకురావూ" అన్నాడు గోపీ జాలిగా. సరే అని అమ్మతో చెప్పి నేను అలా వీధిలోకిపోయి చూశాను. టామీ జాడలేదు. ఏమైందో అర్థం కాక అలా ప్రసాదరావు ఇంటికివెళ్ళి సంగతి చెప్పాను. అక్కడకూడా టామీ రాలేదని చెప్పి నాతో కలిసి కాస్తదూరం వచ్చి వెదికి "మన ఊరికి పడమరగా ఉన్న కొండ వెనక గొల్ల పల్లెలు ఉన్నాయి. గొల్లలు మంద కాపుకి మంచిజాతి కుక్కలను దొంగిలించి ఎత్తుకు పోతారనీ, తరువాత మచ్చిక చేసుకుంటారనీ అనుకుంటూ ఉంటారు అలా ఏ గొల్లవాడైనా ఎత్తుకు పోయాడోఏమో" అన్నాడు ప్రసాదరావు చెప్పినట్లు జరుగుతుందని నేను ఊహించలేదు. ఏ లారీ కిందనైనా పడిందేమో అనుకున్నాను. ఇంట్లో గోపీ టామీ కోసం ఏడుస్తూ ఎంత మరిపించినా ఊరుకోవడంలేదు. ఇంతలో నాకు ఒక ఆలోచన తట్టింది. టామీలాంటి ఇంకొక పిల్లను ప్రసాదరావు చౌదరి గారికి ఇచ్చినట్లు జ్ఞాపకం వచ్చింది. అదికూడా టామీ అంతే పెరిగి ఉంటుంది కదా. ప్రస్తుతం దానిని చౌదరి గారి ఇంటినుండి తెచ్చి గోపీకి చూపించి సమస్యను తాత్కాలికంగా పరిష్కరించవచ్చు అని ఆశ కలిగింది. వెంటనే వెళ్ళి తీసుకుని వచ్చి గోపీ మంచం దగ్గరకు తీసుకుని వెళ్ళి చేత్తో ఎత్తి పట్టుకున్నాను. మగతగా పడిఉన్న గోపీని మెల్లగా పిలిచి "టామీ ఇదిగో" అన్నాను. మూసుకున్న కళ్ళు ఉత్సాహంగా తెరిచి కుక్క కళ్ళలోకి చూశాడు. అది గోపీ కళ్ళలోకి భయంగా, కొత్తగా చూస్తూ నాచేతులలో నుండి కిందికి దిగజారిపోయే

ప్రయత్నం చేస్తోంది. గోపీ కన్నులలో ఉత్సాహం మాయమైంది. దానివేపు తిరిగి చూడకుండా కళ్ళు మూసుకున్నాడు. "ఇది నా టామీ కాదు. నాటామీ ఇలా పాడైపోతుందా? నన్ను మోసం చేశావు" అని పసివాడు నన్ను నిలదీసినంత బాధ కలిగింది నాలో. ఆ రాత్రి గోపి పరిస్థితి విషమించి మా అందరికీ దూరమైపోయాడు.

సరిగ్గా వారం రోజుల తరువాత టామీ పరుగు పరుగున మా ఇంట్లోకి రావడం మా అందరినీ ఆశ్చర్య పరచింది. బాగా చిక్కి శల్యమైపోయింది. ప్రసాదరావు ఊహ నిజమైందేమో ఏ గొల్లల చేతి లోనో పడి తప్పించుకు వచ్చిందేమో పాపం! అనుకుని దానిని దగ్గ రగా తీసుకున్నాను. దాని మెడలో తెగి ఉన్న నులక తాడుముక్క వేలాడుతోంది. అది నన్ను విడిచి, ఎవరో పిల్చినట్లు నేరుగా గోపీ పడుకుంటూ ఉండిన గదిలోకి పోయింది. అక్కడ గోపీ మంచం ఉండే స్థలాన్నంతా వాసన చూస్తూ, మూలుగుతూ పిచ్చిదానిలా తిరిగింది. తరువాత ఇల్లంతా ఏదో పోయిన వస్తువును వెతుకుతున్నట్లు తిరిగింది. దానిని చూస్తున్న మా అందరి కన్నుల్లోనూ నీళ్ళునిండాయి. దానికి ఏదైనా ఆహారం ఇవ్వాలని పాలు తెచ్చి పోశాను. ఎన్ని ఉపవాసాలు చేసి ఇల్లు చేరుకుందో కానీ పాలు ఆత్రంగా తాగింది. తోక ఊపుకుంటూ ఇల్లు అంతా మళ్ళీ జ్ఞాపకం చేసుకుంటున్నట్లు తిరిగింది. అలా మేము పాలు పోసినది వారం రోజులు మాత్రమే. తరువాత ఆ అవసరం లేదన్నట్లు పడి ఉంది ఒకనాడు''.

ఫోటోలో ఉన్న ఆ చిన్నారి స్నేహితులిద్దర్నీ చూస్తూ కథ వింటున్న నా కనుకొలకుల్లో నీళ్ళునిల్చి నా దృష్టికి అడ్డుపడ్డాయి.

—ఆంధ్రప్రభ సచిత్ర వారపత్రిక 14-5-1969